

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

06 ივნისი, 2011 წელი

ქ. თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

მოსამართლე – მანანა ჩოხელი

აპელანტი – ბაბო ხვედელიძე

მოწინააღმდეგე მხარე – საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს აღსრულების ეროვნული ბიუროს თბილისის სააღსრულებო ბიურო

მესამე პირი – ნუგზარ გაბრიჭიძე

დავის საგანი – ქმედების განხორციელების დავალდებულება

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 25 თებერვლის გადაწყვეტილება

აპელანტის მოთხოვნა – გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა სასამართლო შეტყობინების საჯაროდ გავრცელების საკითხი და

გ ა მ თ ა რ კ ვ ი ა :

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 25 თებერვლის გადაწყვეტილებით ბაბო ხვედელიძის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა. გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მოსარჩელემ და მოითხოვა გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 04 მაისის განჩინებით ბაბო ხვედელიძის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 25 თებერვლის გადაწყვეტილება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ საქმეში მონაწილე მესამე პირს – ნუგზარ გაბრიჭიძეს სასამართლოს მიერ მიღებული განჩინების თაობაზე უნდა ეცნობოს საჯარო შეტყობინების საშუალებით, შემდეგ გარემოებათა გამო:

დადგენილია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს გზავნილები (უწყებები, სააპელაციო საჩივრები და განჩინება) ნუგზარ გაბრიჭიძეს არ ჩაბარდა საქმის მასალებში მითითებულ მისამართზე – თბილისი, ქმ. ზუბალაშვილების ქ. №31.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი

ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სსკ-ის 369-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, დასაბუთებული გადაწყვეტილების გადაცემის მომენტად ითვლება დასაბუთებული გადაწყვეტილების ასლის მხარისათვის ჩაბარება სსსკ-ის 70-78 მუხლების შესაბამისად.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 78.1-ე მუხლის თანახმად, თუ მხარის ადგილსამყოფელი უცნობია ან მისთვის სასამართლო უწყების ჩაბარება სხვაგვარად ვერ ხერხდება, სასამართლო უფლებამოსილია გამოიტანოს განჩინება სასამართლო შეტყობინების საჯაროდ გავრცელების შესახებ. სასამართლო შეტყობინება საჯაროდ ვრცელდება შესაბამისი სასამართლოს შენობაში თვალსაჩინო ადგილზე ან ვებგვერდზე განთავსებით, ან დაინტერესებული მხარის მოთხოვნის შემთხვევაში, მისივე ხარჯებით იმ გაზოთში, რომელიც მასობროვადაა გავრცელებული მხარის საცხოვრებელი ადგილის შესაბამის ადმინისტრაციულ-ტერიტორიულ ერთეულში, ან ინფორმაციის სხვა საშუალებებში გამოქვეყნებით.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა მართლზომიერად მიიჩნევს, რომ მესამე პირს – ნუგზარ გაბრიჭიძეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 04 მაისის განჩინების შესახებ საქმეზე 3ბ/601-11 უნდა ეცნობოს საჯარო შეტყობინების საშუალებით – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ვებგვერდზე განთავსებით.

სააპელაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 369-ე, 372-ე, 78-ე და 284-ე მუხლები და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მესამე პირს – ნუგზარ გაბრიჭიძეს სასამართლო შეტყობინების საჯაროდ გავრცელების საშუალებით ეცნობოს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 04 მაისის განჩინების შესახებ;
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 04 მაისის განჩინება საქმეზე №3ბ/601-11 განთავსდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ვებგვერდზე (www.tbappeal.court.gov.ge);
3. ნუგზარ გაბრიჭიძეს ეცნობოს, რომ მისთვის განჩინება ჩაბარებულად ჩაითვლება საჯარო შეტყობინების სასამართლოს ვებგვერდზე განთავსებიდან მე-7 დღეს;
4. განჩინება არ გასაჩივრდება.

მოსამართლე

მანანა ჩოხელი

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა
საქართველოს სახელით

I შ ე ს ა გ ა ლ ი

04 მაისი 2011 წელი

ქ. თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

მოსამართლე – მანანა ჩოხელი
სხდომის მდივანი – სოფიო ჯაფარიძე

აპელანტი – ბაბო ხევდელიძე;

მოწინააღმდეგე მხარე – საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს სსიპ აღსრულების ეროვნული ბიუროს თბილისის სააღსრულებო ბიურო;

წარმომადგენელი – ეკატერინე ახალგაცი;

მესამე პირი – ნუგზარ გაბრიჭიძე;

დავის საგანი – ქმედების განხორციელების დავალდებულება;

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 25 ოქტომბერის გადაწყვეტილება.

II ა ლ წ ე რ ი ლ თ ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

1. აპელანტის მოთხოვნა:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 25 ოქტომბერის გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება.

2. მოწინააღმდეგე მხარის პოზიცია:

მოწინააღმდეგე მხარე არ დაეთანხმა სააპელაციო საჩივარს და ითხოვა გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვება.

3. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნებზე მითითება

3.1. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

ბაბო ხევდელიძის სასარჩელო მოთხოვნა – დაევალოს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს აღსრულების ეროვნული ბიუროს თბილისის სააღსრულებო ბიუროს განაახლოს შეჩერებული სააღსრულებო წარმოება; ასევე დაევალოს გამოსცემის განკარგულება იძულებითი საჯარო აუქციონის დანიშვნის შესახებ და განახორციელოს იძულებითი საჯარო აუქციონზე უძრავი ქონების (მდებარე ქ. თბილისი, ჩუბინაშვილის ქ. №66, ფართი 38.00/75.00 კვ.მ. უძრავი ქონების სარეგისტრაციო №01.16.003.008.01.503) რეალიზაცია, მოსარჩელის, როგორც კრედიტორის კანონიერი მოთხოვნის უზრუნველსაყოფად, არ დაკმაყოფილდა.

3.2. დასკვნები ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით

საჯარო რეესტრის ამონაწერის თანახმად (მომზადების თარიღი 20.03.2009) სასამართლომ დადგენილად ჩათვალა, რომ უძრავ ნივთზე მდებარე ქ. თბილისი, ჩუბინაშვილის ქ. №66, ფართი: წილი: 38.00/75.00 რეგისტრირებულია იაშა გაბრიჭიძის საკუთრების უფლება. ხსენებული უძრავი ნივთი დატვირთულია იპოთეკით ბაბო ხვედელიძის სასარგებლოდ.

სასამართლომ ასევე დადგინა, რომ იურიდიული კომპანია „ბარისტერი“ „საქართველოს მუდმივმოქმედი არბიტაჟის“ მიერ 2009 წლის 27 აპრილს გაცემული სააღსრულებო ფურცლის თანახმად, ბაბო ხვედელიძის საარბიტრაჟო პრეტენზია დაკმაყოფილდა. მოპასუხე ნუგზარ გაბრიჭიძეს, როგორც იაშა გაბრიჭიძის წარმომადგენელს, პრეტენდენტის ბაბო ხვედელიძის სასარგებლოდ გადასახდელად დაეკისრა 8800 აშშ დოლარის შესაბამისი ექვივალენტი ლარებში – სესხის ძირითადი თანხა; 26,40 აშშ დოლარის – შესაბამისი ექვივალენტი ლარებში – ყოველდღიურად – 2007 წლის 04 ოქტომბრიდან გადაწყვეტილების აღსრულებამდე სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულებით განსაზღვრული პირგასამტებლო, სესხის ძირითადი თანხის – 0,3%; 15 000 აშშ დოლარის – შესაბამისი ექვივალენტი ლარებში სესხის ძირითადი თანხა; 45 აშშ დოლარის – შესაბამისი ექვივალენტი ლარებში – ყოველდღიურად 2009 წლის 31 მარტიდან გადაწყვეტილების აღსრულებამდე – სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულებით განსაზღვრული პირგასამტებლო, სესხის ძირითადი თანხის – 0,3%; 1120,50 ლარი – პრეტენდენტის, ბაბო ხვედელიძის მიერ გადახდილი საარბიტრაჟო მოსაკრებელი. თანხის გადახდევინება განისაზღვრა იპოთეკით დატვირთული უძრავი ქონების მდებარე: ქ. თბილისი, ჩუბინაშვილის ქ. №66, ფართი: 38.00/75.00, იძულებითი აუქციონის რეალიზაციის გზით. ხსენებული სააღსრულებო ფურცლები იძულებითი აღსრულების მიზნით კრედიტორის მიერ 2009 წლის 29 აპრილს წარდგენილი იქნა თბილისის სააღსრულებო ბიუროში.

თბილისის სააღსრულებო ბიუროს სასამართლო აღმასრულებლის ქ. ღვინიანიძის 2009 წლის 04 მაისის №01/09-01/32-გ-9306 წერილით „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 28-ე მუხლის თანახმად, მოვალეებს იაშა გაბრიჭიძესა და ნუგზარ გაბრიჭიძეს მიეცათ წინადაღება 7 დღის ვადაში ნებაყოფლობით შეასრულებინათ ზემოხსენებული სააღსრულებო ფურცლის მოთხოვნა. მოვალეებს ასევე განემარტათ, რომ სააღსრულებო ფურცლის ნებაყოფლობით აღუსრულებლობის შემთხვევაში, მათი აღსრულება მოხდებოდა იძულებითი წესით.

თბილისის სააღსრულებო ბიუროს აღმასრულებელმა წერილობით მიმართა თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურს, მოვალეზე რიცხული ქონების დადგენის მიზნით. შედეგად, აღმასრულებელს საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურიდან 2009 წლის 15 მაის №89291 წერილით ეცნობა, რომ ქ. თბილისი, ჩუბინაშვილის ქ. №66-ში მდებარე უძრავ ნივთზე წილობრივი მონაცემებით 38.00/75.00 რეგისტრირებულია იაშა გაბრიჭიძის საკუთრების უფლება, აღნიშნული ბინა დატვირთულია იპოთეკით ბაბო ხვედელიძის სასარგებლოდ.

საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს აღსრულების ეროვნული ბიუროს თბილისის სააღსრულებო ბიუროს 2009 წლის 30 სექტემბრის №01/09-01/35-გ25235 წერილით მოსარჩევეს ეცნობა, რომ ვინაიდან აღსრულების პროცესში აღმასრულებლისათვის ცნობილი გახდა მოვალე იაშა გაბრიჭიძის გარდაცვალების თაობაზე, „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 36.2 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე, შეჩერდა სააღსრულებო წარმოება სასამართლოს მიერ უფლებამონაცვლის დადგენამდე.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2010 წლის 20 დეკემბრის განჩინებით ბაბო ხვედელიძის განცხადება საარბიტრაჟო გადაწყვეტილების ცნობისა და აღსრულების შესახებ დაკმაყოფილდა. ცნობილი იქნა საქართველოს მუდმივმოქმედი არბიტრაჟი – იურიდიული კომპანია შპს „ბარისტერის“ მიერ საქმეზე №01/09-256 2010 წლის 19 აგვისტოს გამოტანილი გადაწყვეტილება და დაექვემდებარა აღსრულებას შემდეგი სახით: 2009 წლის 15 აპრილის შპს იურიდიული კომპანია „ბარისტერის“ „საქართველოს მუდმივმოქმედი არბიტრაჟის“ №01/09-256 გადაწყვეტილებით დადგენილი იპოთეკით დატვირთული უძრავი ქონების (თბილისში, ჩუბინაშვილის ქ. №66-ში მდებარე 38.00/75.00 კვ.მ. ფართი) იძულებით საჯარო აუქციონზე რეალიზაციის ნაწილში იაშა გაბრიჭიძის უფლებამონაცვლედ ცნობილი იქნა ნუგზარ გაბრიჭიძე. 2010 წლის 20 დეკემბერს ამავე სასამართლოს მიერ გაიცა საადსრულებო ფურცელი, სადაც მოვალედ მიეთითა ნუგზარ გაბრიჭიძე.

აღსრულების ეროვნული ბიუროს თბილისის საადსრულებო ბიუროს აღმასრულებლის 2010 წლის 21 დეკემბრის №01/10-02-13014 წერილით ბაბო ხვედელიძეს ეცნობა, რომ გარდაცვლილი იაშა გაბრიჭიძის უფლებამონაცვლე ნუგზარ გაბრიჭიძის მიერ საჯარო რეესტრში იპოთეკის საგანზე საკუთრების უფლების რეგისტრაციამდე საადსრულებო ბიურო მოკლებული იყო შესაძლებლობას აღსრულებინა წარდგენილი საადსრულებო ფურცელი.

3.3. დასკვნები სამართლებრივ გარემოებებთან დაკავშირებით:

სასამართლომ აღნიშნა, რომ „საადსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონი აწესრიგებს საერთო სასამართლოების, ადმინისტრაციული ორგანოების (თანამდებობის პირების), არბიტრაჟის, რეესტრიულისა და კომპენსაციის კომისიისა და მისი კომიტეტის, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს და სისხლის სამართლის საერთაშორისო სასამართლოს მიერ მიღებული აქტების და ამ კანონით გათვალისწინებული აღსასრულებელი გადაწყვეტილებების აღსრულების წესსა და პირობებს. მითითებული საკანონმდებლო აქტის 25.1 მუხლის თანხმად, აღსრულების ეროვნული ბიურო საადსრულებო წარმოებას იწყებს იძულებითი აღსრულების შესახებ კრედიტორის წერილობითი განცხადებისა და საადსრულებო ფურცლის საფუძველზე.

იძულებითი აუქციონის პირობებს ადგენს ამავე საკანონმდებლო აქტის 69-ე მუხლი, რომლის პირველი პუნქტის (ძველი რედაქცია) თანახმად, აღმასრულებელს შეუძლია გამოსცეს განკარგულება იძულებითი აუქციონის დანიშვნის შესახებ, თუ მოვალე საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულია უძრავი ქონების მესაკუთრედ, ხოლო აღნიშნული ნორმის ახალი რედაქცია ადგენს, რომ იძულებით აუქციონს ამ კანონით დადგენილი წესით ატარებს აღსრულების ეროვნული ბიურო ან სხვა პირი მასთან დადგებული ხელშეკრულების საფუძველზე. თუ მოვალე საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულია ქონების მესაკუთრედ, მაშინ აღსრულების ეროვნული ბიურო გამოსცემს განკარგულებას იძულებითი აუქციონის დანიშვნის შესახებ. ამდენად, სასამართლოს აზრით, აღმასრულებელი იძულებითი აუქციონის დანიშვნის შესახებ განკარგულებას გამოსცემს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუკი მოვალე საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულია მესაკუთრედ, რაც განსახილებით შემთხვევაში საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებითა და მხარეთა ახსნა-განმარტებებით არ დასტურდება.

სასამართლომ ასევე განმარტა, რომ, მართალია, „საადსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 36.2 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, აღსრულების ეროვნული ბიურო უფლებამოსილია აღსრულება შეაჩეროს კრედიტორის ან მოვალის გარდაცვალებისას, სასამართლოს მიერ უფლებამონაცვლის დადგენამდე, თუმცა იმ პირობებში, როდესაც თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მიერ გაცემულ

სააღსრულებო ფურცელში მითითებული მოვალე – ნუგზარ გაბრიჭიძე არ არის რეგისტრირებული სარეალიზაციოდ გასატანი, იპოთეკით დატვირთული, ქონების მესაკუთრედ, სააღსრულებო ბიურო მოკლებულია შესაძლებლობას დააკმაყოფილოს კრედიტორის – ბაბო ხვედელიძის მოთხოვნა. სასამართლომ ჩათვალა, რომ „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 69.1 მუხლის მოთხოვნა იმპერატიულ ხასიათს ატარებს და მისი სხვაგარად განამარტება დაუშვებელია.

სასამართლომ მიუთითა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 33¹ და ამ კოდექსის 24-ე მუხლზე და მიიჩნია, რომ ზემოაღნიშნული მსჯელობიდან გამომდინარე, კრედიტორს მართებულად ეთქვა უარი მოვალის საკუთრების უფლების რეგისტრაციამდე სააღსრულებო ფურცლის აღსრულებაზე. შესაბამისად, არ არსებობს მოპასუხისათვის ქმედების განხორციელების დავალების საფუძველი.

4. სააპელაციო საჩივრის საფუძვლები (აპელანტი: ბაბო ხვედელიძე):

აპელანტის აზრით, გადაწყვეტილება არ არის იურიდიულად საკმარისად დასაბუთებული, რის გამოც სახეზე მისი გაუქმების პროცესუალური წინაპირობები. კერძოდ, სასამართლო გადაწყვეტილების მიღებისას ეყრდნობა „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 69-ე მუხლის 1-ელ პუნქტს, რომლის მიხედვითაც იძულებით აუქციონზე რეალიზაციის შესახებ განკარგულება გამოიცემა, როდესაც მოვალე რეგისტრირებულია უძრავი ქონების მესაკუთრედ. სასამართლო ამ ნორმას უსადაგებს ფაქტობრივ მდგომარეობას, რომელსაც აფასებს არასწორად და ასკვნის თითქოს მოვალე საჯარო რეესტრში რეგისტრირებული არ არის, რის გამოც სასარჩელო მოთხოვნა უსაფუძვლოა.

აპელანტმა უურადღება გაამახვილა შემდეგ გარემოებაზე: 2008 წლის 7 ივნისს მასა და იაშა გაბრიჭიძეს (წარმოდგენილი მისი შვილის ნუგზარ გაბრიჭიძის მიერ) შორის გაფორმდა სესხის და იპოთეკის ხელშეკრულება და სესხის უზრუნველსაყოფად იპოთეკით დაიტვირთა მოვალე იაშა გაბრიჭიძის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონება. მოვალე იაშა გაბრიჭიძის მიერ ვალდებულების შეუსრულებლობის გამო, აპელანტმა მოითხოვა იძულებით აუქციონზე ბინის რეალიზაციის გზით თანხის გადახდევინება, თუმცა, თბილისის სააღსრულებო ბიუროს 2009 წლის 30 სექტემბრის №01/09-01/35-ბ-25235 წერილით შეიტყო, რომ შეჩერდა სააღსრულებო წარმოება, ვინაიდან აღსრულების პროცესში ცნობილი გახდა, რომ მოვალე იაშა გაბრიჭიძე გარდაიცვალა და აღსრულების განახლება მოხდებოდა მას შემდეგ, რაც სასამართლოს მიერ განისაზღვრებოდა მოვალის უფლებამონაცვლე, რაც განხორციელდა კიდეც თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2010 წლის 20 დეკემბრის განჩინებით და იძულებით საჯარო აუქციონზე უძრავი ნივთის რეალიზაციის ნაწილში მოვალე – იაშა გაბრიჭიძის უფლებამონაცვლედ განისაზღვრა ნუგზარ გაბრიჭიძე. ამდენად, შეიქმნა ვთარება, რომ მოსარჩელის მოვალე არის იაშა გაბრიჭიძე, რეგისტრირებულია საჯარო რეესტრში სარეალიზაციო ბინის მესაკუთრედ, მაგრამ ვინაიდან მოსარჩელის მოვალე გარდაიცვალა და აუქციონზე რეალიზაციის პროცედურებში შეუძლებელი იყო მისი მონაწილეობა, სასამართლომ აღნიშნა, რომ იპოთეკის საგნის რეალიზაციის ნაწილში მოვალის უფლებამონაცვლედ განისაზღვრა ნუგზარ გაბრიჭიძე. შესაბამისად, მოსარჩელის მოთხოვნის დაკმაყოფილებისათვის, რომელიც უზრუნველყოფილია იპოთეკის საგნით, არ აქვს მნიშვნელობა ვინ იქნება ვალდებულების არ-შემსრულებელი პირადი მოვალე, თუმცა სააღსრულებო კანონმდებლობა ითხოვს, რომ მოვალის გარდაცვალების შემთხვევაში, უნდა განისაზღვრული ყოფილიყო მისი უფლებამონაცვლე და სააღსრულებო კანონის ასეთი ფორმალური მოთხოვნის სრულყოფისათვის განისაზღვრა კიდეც სასამართლოს მიერ უფლებამონაცვლე, მხოლოდ უძრავი ქონების რეალიზაციის ნაწილში. აპელანტმა აღნიშნა, რომ სწორედ აღნიშნული მომენტი არ გაითვალისწინა სასამართლომ მის წინააღმდეგ გადაწყვეტილების მიღებისას. უფლებამონაცვლედ ცნობა არ ნიშნავს, რომ მოვალეს უნდა ჩანაცვლებოდა მისი უფლებამონაცვლე თავად ხელშეკრულებაში

და გადაქცეულიყო მის პირად მოვალედ, არამედ, უფლებამონაცვლეობის შესახებ სასამართლოს ეს გადაწყვეტილება ნიშნავს იმას, რომ როგორც ეს თავად განჩინებაში მის საფუძველზე გაცემულ სააღსრულებო ფურცელში წერია: უფლებამონაცვლე- ნუგზარ გაბრიჭიძე წარმოადგენს მოვალე - იაშა გაბრიჭიძის უფლებამონაცვლეს, მხოლოდ „უძრავი ქონების იძულებითი საჯარო აუქციონზე რეალიზაციის ნაწილში“. აპელანტმა აღნიშნა, რომ მან სააღსრულებო ფურცელი წარადგინა აღსასრულებლად და მოითხოვა უფლებამონაცვლის დადგენამდე შეჩერებული სააღსრულებო წარმოების განახლება და უძრავი ნივთის იძულებით საჯარო აუქციონზე რეალიზაციის გზით მისი კანონიერი მოთხოვნის დაკმაყოფილება, თუმცა სააღსრულებო ბიურომ არ გაამართლა მისი კანონიერი ნდობა და 2010 წლის 21 დეკემბრის №01/10-012-13014 წერილით აპელანტს კვლავ უარი ეთქვა გადაწყვეტილების აღსრულებაზე ამჯერად იმ მოტივით, რომ, თითქოსდა მოვალე არ იყო რეგისტრირებული საჯარო რეესტრში სარეალიზაციო ბინის მესაკუთრედ, რაც გასაჩივრებული იქნა.

აპელანტი არ დაეთანხმა პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილებას იმის შესახებ, რომ „69.1 მუხლი იმპერატიულ ხასიათს ატარებს და მისი სხვაგვარად განმარტება დაშვებელია“. პელანტმა აღნიშნა, რომ ნორმის იმპერატიულობა არ ნიშნავს იმას, რომ მისი განმარტება დაუშვებელია. ნებისმიერი ნორმა, იმპერატიული ხასიათისაა და იგი თუ დისპოზიციური, თუკი ხდება სასამართლოს მიერ მისი გამოყენება გადაწყვეტილების მიღების პროცესში, საჭიროებს გაშლას, კონკრეტულ კონტექსტზე მორგებას და დასაბუთებას, თუ რატომ უნდა იქნას იგი გამოყენებული მოცემულ ინდივიდუალურ შემთხვევაში, სასამართლო გადაწყვეტილება ამგარ დასაბუთებას არ შეიცავს.

აპელანტმა აღნიშნა, რომ აღმასრულებელი სასამართლო გადაწყვეტილებისას აღსრულების დროს ხელმძღვანელობს მხოლოდ სააღსრულებო ფურცლით და არ ცდილობს სააღსრულებო ნორმათა შინაარსობრივ განმარტებას და საქმის არსის გათვალისწინებას, მიუხედავად იმისა, რომ ფორმალური თვალსაზრისით, აღმასრულებელიც ნორმას ისე უნდა მარტივდეს, როგორც ნებისმიერი სასამართლო ან/და ადმინისტრაციული ორგანო, რომელიც ინდივიდუალურ შემთხვევას უფარდებს ამა თუ იმ ნორმას.

აპელანტის აზრით, სასამართლომ არასწორად განმარტა „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 69.1 მუხლი, რადგან მიიჩნია, რომ ბინის რეალიზაციის ნაწილში მოვალე - იაშა გაბრიჭიძის უფლებამონაცვლედ ცნობილი ნუგზარ გაბრიჭიძე უნდა გადაიქცეს მის მოვალედ და ბინის რეალიზაციისათვის იგი უნდა ყოფილიყო რეგისტრირებული მესაკუთრედ საჯარო რეესტრში, მაშინ, როდესაც ნუგზარ გაბრიჭიძე მესაკუთრედ ვერ დარეგისტრირდება საჯარო რეესტრში, ვინაიდან, სასამართლოს მიერ იგი მხოლოდ ბინის იძულებით აუქციონზე რეალიზაციის ნაწილში განისაზღვრა უფლებამონაცვლედ.

აპელანტმა მიუთითა ახალ ფაქტობრივ გარემოებაზე, კერძოდ: სააღსრულებო ბიუროს მიერ გადაწყვეტილების აღსრულებაზე უარის თქმა მას მნიშვნელოვნად აზარალებს, ვინაიდან გააჩნია სს „პროკრედიტბანკის“ ვალი, რომლის უზრუნველსაყოფადაც იპოთეკის საგნად გამოყენებულია მის საკუთრებაში არსებული ბინა. ვალის გადაუხდელობის გამო სს „პროკრედიტბანკის“ მოთხოვნით, თბილისის სააღსრულებო ბიუროს მიერ გაეგზავნა წინადადება გადაწყვეტილების ნებაყოფლობით შესრულების შესახებ, გადაუხდელობის შემთხვევაში მოხდება მისი ბინის იძულებითი რეალიზაცია. აღსრულების გაფრთხილება ვალის გადახდის შესახებ მას ჩაბარდა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ წინადებარე საქმეზე მიღებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების შემდეგ.

გასაჩივრებული გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების დასაბუთება:

5. ფაქტობრივი დასაბუთება:

სააპელაციო პალატა სრულიად იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემობებებს, მიუთითებს მათზე და დამატებით ყურადღებას მიაქცევს შემდეგ გარემობებს:

2009 წლის 23 მარტის საჯარო რეესტრის ამონაწერის თანახმად (უძრავ ნივთზე მდებარე ქ. თბილისი, ჩუბინაშვილის ქ. №66, ფართი: წილი: 38.00/75.00 რეგისტრირებულია იაშა გაბრიჭიძის საკუთრების უფლება. ხსენებული უძრავი ნივთი დატვირთულია იპოთეკით ბაბო ხვედელიძის სასარგებლოდ.

საქმის მასალებით დადგენილია და არც მხარეები ხდიან სადაც იმ გარემოებას, რომ ნუგზარ გაბრიჭიძემ, რომელიც არის აწ გარდაცვლილი იაშა გაბრიჭიძის შვილი და პირველი რიგის მემკვიდრე, მამის გარდაცვალების შემდეგ, კანონით დადგენილი წესით, მიიღო სამკვიდრო.

დადგენილია, რომ ნუგზარ გაბრიჭიძის მიერ მემკვიდრეობით მიღებული აწ გარდაცვლილი იაშა გაბრიჭიძის ქონება მდებარე ქ. თბილისი, ჩუბინაშვილის ქ. №66, ფართი: წილი: 38.00/75.00, რომელიც დატვირთულია იპოთეკით ბაბო ხვედელიძის სასარგებლოდ, არ აღრიცხულა სარეგისტრაციო სამსახურში აწ გარდაცვლილი იაშა გაბრიჭიძის მემკვიდრეზე და ხსენებულ ფართზე იძულებით საჯარო აუქციონზე რეალიზაციის ნაწილში უფლებამონაცვლედ ცნობილ ნუგზარ გაბრიჭიძის სახელზე საკუთრების უფლებით.

6. სამართლებრივი დასაბუთება:

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 377-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლო ამოწმებს გადაწყვეტილებას სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით. ამავე მუხლის მეორე ნაწილის შესაბამისად, სამართლებრივი თვალსაზრისით შემოწმებისას სასამართლო ხელმძღვანელობს 393-ე და 394-ე მუხლების მოთხოვნებით.

პალატა თვლის, რომ სააპელაციო საჩივრის მითითებული გარემოებები არ ქმნიან სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებულ შემადგენლობას და შესაბამისად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალურ-სამართლებრივ საფუძვლებს.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე მუხლის 1-ელი ნაწილის თანახმად „სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება, რომლითაც საქმე ხელმეორედ არ წყდება არსებითად, მიიღება განჩინების ფორმით, ხოლო მე-3 მუხლის „გ“ პუქტის თანახმად „სააპელაციო სასამართლოს განჩინება აღწერილობითი და სამოტივაციო ნაწილების ნაცვლად უნდა შეიცავდეს: მოკლე დასაბუთებას გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების ან უცვლელად დატოვების შესახებ. თუ სააპელაციო სასამართლო ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებს და

დასკვნებს საქმის ფაქტობრივ ან/და სამართლებრივ დაკავშირებით, მაშინ დასაბუთება იცვლება მათზე მითითებით“.

საკითხებთან

პალატა მიუთითებს „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 25.1 მუხლზე, რომლის თანხმად, აღსრულების ეროვნული ბიურო სააღსრულებო წარმოებას იწყებს იძულებითი აღსრულების შესახებ კრედიტორის წერილობითი განცხადებისა და სააღსრულებო ფურცლის საფუძველზე.

ამავე კანონის 69-ე მუხლის თანახმად, იძულებით აუქციონს ამ კანონით დადგენილი წესით ატარებს აღსრულების ეროვნული ბიურო ან სხვა პირი მასთან დადგებული ხელშეკრულების საფუძველზე. თუ მოვალე საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულია ქონების მესაკუთრედ, მაშინ აღსრულების ეროვნული ბიურო გამოსცემს განკარგულებას იძულებითი აუქციონის დანიშვნის შესახებ.“

პალატა იზიარებს აპელანტის განმარტებას იმასთან დაკავშირებით, რომ ნორმის იმპერატიულობა არ ნიშნავს, რომ მისი განმარტება დაუშვებელია და ნებისმიერი ნორმა, იმპერატიული ხასიათისაა ის თუ დისპოზიციური, თუკი ხდება სასამართლოს მიერ მისი გამოყენება გადაწყვეტილების მიღების პროცესში, საჭიროებს გაშლას, კონკტერულ ვითარებაზე მორგებას და დასაბუთებას, თუ რატომ უნდა იქნას იგი გამოყენებული მოცემულ კერძო შემთხვევაში. სწორედ ამიტომ, პალატის აზრით პირველი ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობა ხსნებული ნორმიდან გამომდინარე, რომ აღმასრულებელი იძულებითი აუქციონის დანიშვნის შესახებ განკარგულებას გამოსცემს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუკი მოვალე საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულია მესაკუთრედ, მართებულია, ვინაიდან საქართველოს მუდმივმოქმედი არბიტრაჟის იურიდიული კომპანია შპს „ბარისტერის“ 2010 წლის 19 აგვისტოს საარბიტრაჟო გადაწყვეტილებით და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2010 წლის 20 დეკემბრის საარბიტრაჟო გადაწყვეტილების ცნობისა და აღსრულების შესახებ განჩინებით განისაზღვრა 2009 წლის 15 აპრილის შპს იურიდიული კომპანია „ბარისტერის“ საარბიტრაჟო გადაწყვეტილებით დადგენილი იპოთეკით დატვირთული უძრავი ქონების ქ. თბილისი, ჩუბინაშვილის ქ. №66-ში, მდებარე 38.00/75.00 კვ.მ ფართი იძულებით საჯარო აუქციონზე რეალიზაციის ნაწილში იაშა გაბრიჭიძის უფლებამონაცვლედ ნუგზარ გაბრიჭიძე, რაც არ ნიშნავს იმას, რომ მოხდა ნუგზარ გაბრიჭიძის საკუთრების უფლების აღიარება მესაკუთრის უტყუარობის პრეზუმუციის პრინციპიდან გამომდინარე, რადგან ასეთის განხორციელების უფლებამოსილება გააჩნია საჯარო რეესტრის შესაბამის სარეგისტრაციო სამსახურს. პალატის აზრით, სააპელაციო პრეტენზია იმასთან დაკავშირებით, რომ სასამართლომ არასწორად განმარტა „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 69.1 მუხლი, სამართლებრივად არათანმიმდევრულია.

პალატა თვლის, რომ თბილისის სააღსრულებო ბიუროს დაგალდებულება განკარგულების გამოცემის თაობაზე იმ მოტივით, რომ მოხდეს იძულებითი საჯარო აუქციონის დანიშვნა და განხორციელდეს იძულებითი საჯარო აუქციონზე უძრავი ქონების (მდებარე ქ. თბილისი, ჩუბინაშვილის ქ. №66, ფართი 38.00/75.00 კვ.მ. უძრავი ქონების სარეგისტრაციო №01.16.01.003.008.01.503) რეალიზაცია, მოსარჩევის, როგორც კრედიტორის კანონიერი მოთხოვნის უზრუნველსაყოფად, ეწინააღმდეგება „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 69-ე მუხლით განსაზღვრულ, მოცემული ფაქტობრივი მდგომარეობიდან გამომდინარე რეგლამენტირებულ, აღმასრულებლის უფლებამოსილების ფარგლებს. შესაბამისად, ყოველგვარ საფუძველს მოკლებულია სასარჩევო მოთხოვნა ამავე ორგანოსათვის შეჩერებული სააღსრულებო წარმოების განახლების დაგალდებულების შესახებ.

7. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა:

ყოველივე ზემო აღნიშნულიდან გამომდინარე, პალატა მიიჩნევს, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ საქმე განიხილა არსებითი საპროცესო დარღვევების გარეშე, სწორად დაადგინა საქმეზე ფაქტობრივი გარემოებები და სწორი სამართლებრივი შეფასება მისცა მათ. შესაბამისად, სახეზე არ არის გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებული ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლები, რის გათვალისწინებითაც სააპელაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს და უცვლელად უნდა დარჩეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 25 ოქტომბერის გადაწყვეტილება.

8. საპროცესო ხარჯები:

სააპელაციო საჩივარის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის პირობებში, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე მუხლის თანახმად, აპელანტის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის თანხა უნდა დარჩეს სახელმწიფო ბიუჯეტში გადახდილად.

IV ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატამ და ადგინდება:

1. ბაბო ხვედელიძის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 25 ოქტომბერის გადაწყვეტილება;
3. განჩინება შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატაში (მდებარე, თბილისი, მმები ზუბალაშვილების ქ. №32), დასაბუთებული განჩინების მხარეთავის გადაცემიდან ერთი თვის ვადაში, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს (მდებარე, თბილისი, გრ. რობაქიძის გამზ. №7ა) მეშვეობით.

მოსამართლე:

მანანა ჩოხელი